

РАДМИЛА ТОДИЋ ВУЛИЋЕВИЋ

МЕНЕ ВОЛИ ЈЕДАН ПАС

СРПСКА КЊИГА

АВЛИЈАНЕРКА

У дворишту испод стрехе стајао је стари шпорет на дрва. Око њега је већ високо порасла трава. Доњу фиоку није имао. Ту се на старом цаку окуцила дворишна кучка. Као свака мајка, мајка - кучка је дојила пет својих малих слепих потомака.

Ништа није слутила када је у зору дошао пијани газда Тихомир до шпорета. Подигао је шешир са очију који му је падао и с муком се сагао. Велики трбух отежавао му је кретање. Најпре је завезао кучку за ногу од шпорета а онда је псиће без реда и пажње потрпао у врећу. Без сажаљења према кучки која је цвилила, а и псићи су слабашно цвилили, окренуо се и отишао... Она је остала да лаје и да се цима, страшно упорна. Газда Тихомир је забацио врећу на леша и ишао ногу пред ногу. Чизме су немилицу газиле росну траву. Није чак ишао стазом, него поред ње. Трбух му је висио преко панталона, доња усна преко браде, а пепео преко догореле цигарете. Шешир му је висио изнад десног ува, а на леђима му је висио живи цак у коме су се комешали мали, топли, полуслепи псићи. Ишао је кроз поље, а онда ушао у шумицу.

За то време мајка кучка је и даље јако цимала ланац, цимала и цимала, а онда га у једном налету откинула и одмах прескочила један метар пута. Трчала је као луда, као звер. Она, једна обична танка Авлијанерка, нити лепа, нити ухрањена, била је само мајка. Ако га стигне, само да га стигне, покидаће му чизме, распориће му трбух, сажвакаће му шешир. Само да га стигне, да му отме онај цак. Трчала је преко пропланка, а он је већ излазио из шуме. Само да га стигне, да стане испред њега, да дохвати цак.

Тихомир је изашао из шуме и наставио пољем. На цаку је једна псећа главица пронашла рупу и извирила из њега. Прегазео је јаругу и наставио право. Кучка је тек улазила у шуму. Тешко је пролазила кроз ниско грање, али је дахтала и крчила себи пут. Троми Тихомир је пролазио кроз њиву са кукурузом и приближавао се реци. Док је ишао путељком кроз кукуруз, оно куче што је вирило из цака, напослетку паде на земљу. Ту и остаде. Мајка је већ јурила преко поља. Јаругу је успела да прескочи из другог покушаја.

Тихомир је застао на обали реке. Остатак од цигарете му сам испаде из уста. Оном руком којом није носио цак, смакнуо га је са рамена и почео да витла њиме изнад главе. Поплашене птице прхнуше из врбака. Шешир му паде са главе. За то време мајка је већ стигла у кукуруз и дошла до немоћног кученцета испалог из цака. Оњушила га је, утврдила да је живо и продужила да трчи. Још четворо штенади ваљало је спасти.

Цак се још вртео у круг, све јаче и јаче. Облаци су у чуду престали да плове глатким плаветнилом неба. Муве су престале да зује. Ветар више није пиркао. Када се читава природа утишала, зачуло се једно стравично -шљас!!! Као пуцањ.

Газда Тихомир је нестао као да је у земљу пропао. Концентрични кругови су се још вртели по површини воде када је мајка Авлијанерка стигла до обале. Без двоумљења, без застајивања, скочила је у воду и почела да плива. Допливала је до оног круга који се претвара у тачку и ту је схватила да даљег пута нема. Окренула се и вратила на обалу. Стресла се од воде, од језе, од бола и тремо почела да се враћа. Њен живот је такав. Нико њу није мазио, нико је ни са чим није нудио, нико је није тешио. Вукла се полако кроз кукуруз и дошла до оног јединог, свог преживелог потомка. Олизала га је и ухватила зубима за кожу на врату. Носила га је, вукла и ишла споро.

Где отићи? питала се док је ишла преко поља, прескочила јаругу, провукла се кроз шуму. Ишла је, уствари, добро познатим путем. Ушла је у знано двориште. Своје једино преживело штене вратила је у отвор где је некада била фиока у старом шпорету. Стари цак на који је легла, пружао јој је једину топлоту на свету.

Ех, да уме да прича. Шта би у ствари имало да се прича. Обично, кротко, легла је онако како треба да греје своје чедо и да га доји. Она, Авлијанерка не уме да прича. Она је само мајка. Дом је дом а пород је пород, рекла би једноставно, да уме да прича.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Радмила Тодић Вулићевић рођена је 1955. године у Урошевцу. Живела је у Приштини, а сада привремено борави у Нишу. Завршила је Економски факултет. Има мужа, мајку и троје деце: Ивана, Иву и Вука.

Објавила је следеће књиге:

Мали одмор, споменар приштинске гимназије, 1995;

Ноћим у облаку, песме, 1997;

Лазаричке песме у селу Заскок код Урошевца, 1998;

Приштина, Приштевци и време, 1999;

Косово и Метохија, имање и немање, 2003.

и монодраму: **Митра косовачка**, 2000.

Сарадник је Српског биографског речника Матице српске у Новом Саду.

Мене воли један пас је Радмилина прва књига за децу.